

El pare absent i la confusió

Dc, 12/07/2017 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

A finals de maig, el bisbe de Solsona, Xavier Novell, va tornar a ser notícia per unes desafortunades declaracions en què es preguntava si “la causa de el fenomen creixent de la confusió en l’orientació sexual de molts nois adolescents” no és sinó la minva de la figura paterna en la societat actual. Citava el Papa Francesc, que va alertar que “en la cultura occidental la figura del pare està simbòlicament absent, desviada, difuminada”. I va crear un enrenou en el que alguns el van titllar d’ “homòfob” o persona *non grata* en algun municipi. Sense saber-ho, potser, el bisbe semblava apuntar-se a la denostada “ideologia de gènere”, atribuïnt a factors culturals o psicològics l’orientació i identitat sexual, que és just el que critiquen alguns sectors catòlics i defensen alguns activistes LGTB. El món al revés.

L’entestament d’alguns bisbes en malparlar de l’homosexualitat (i a l’altra banda reaccions desmesurades que semblen voler enviar a l’immund armari als qui no pensen com ells), enlloc de la misericòrdia de Déu (que és el que fa el Papa quan en parla) fa que no prenguem atenció, potser, en la reflexió de fons que, en realitat, plantejava el pontífex. ¿Hi ha no hi ha una minva de la figura paterna? I, en cas afirmatiu, ¿quines conseqüències té?

Aquí no tinc prou espai, ni potser prou autoritat, per poder-ne parlar i potser seria bo dedicar-hi un número a *Valors**. Perquè aquests, els valors associats a la figura paterna (l’autoritat, el coratge, el límit, la força, el càstig, la rectitud, els rituals de pas, la provisió), sigui o no un mascle qui els exerceixi, és molt probable que ningú els vulgui assumir ni en l’àmbit familiar ni en cap altre. Entre d’altres coses, per la feblesa dels vincles i els evidents riscos de la seva ruptura. Com a molt, els deleguem i encara. Però ¿podem fer persones lliures de veres sense l’experiència d’aquests valors? O, al revés, ¿podem créixer bé sense la referència de l’empar sòlid? A parer meu, és un dels signes del nostre temps i valdria la pena pensar-hi... si som capaços de fer-ho sense prejudicis d’un o altre signe.

Un últim comentari. A parer meu, un dels productes culturals recents que més clarament mostra de què parlem és la sèrie *Merlí*, emesa en dues temporades al canal públic català i reemesa després a La Sexta en castellà. El propi protagonista, amb una actitud edípica permanent, que ha estat lluny de la seva exdona i el seu fill homosexual, és un referent claríssim del grup d'adolescents. Adolescents que, o bé no tenen pares (absència), o bé els que tenen són tractats com a autoritaris (l'autoritat només pot ser autoritària). I l'alumne preferit, precisament, viu en una evident "confusió sexual". ¿De veritat que Novell és l'únic que vincula l'absència de la figura paterna amb la "confusió sexual"?

* Article corresponent al mes de juny a la revista [Valors](#).